

JÓZSEF, AZ ÁCS ISTENNEL BESZÉL

Reményik Sándor

Reményik Sándor:
József, az ács Istennel beszél

Magasságos,
Te tudod: nehéz ez az apaság,
Amit az én vállamra tettél.
Apja volnék,- és mégsem az vagyok.
Ez a gyermek . . . ha szemébe tekintek,
Benne ragyognak nap, hold, csillagok.
Anyja szenei s a Te szemeid,
Istenem, a Te szemeid azok.
Gyönyörűséges és szörnyű szemek,
Oly ismerősek, s oly idegenek . . .
Ez az ács-műhely . . . ezek a forgácsok . . .
Mit tehettem érte? . . . mit tehetek?
Én tanítottam fogni a szerszámot,
Mégis rá fogják majd a kalapácsot.
Úgy félek: mi lesz?
Most is ki tudja, merre kóborog,
Tekintetétől tüzet fog a műhely,
Tüzet a világ, s egyszer ellobog.
Ó, jó volt véle Egyiptomba futni
S azután is óvni a lépteit,
Fel a templomig, Jeruzsálemig,
Míg egyszer elmaradt . . .
Ó, jó volt, míg parányi rózsaujja
Borzolta szürkülő szakállamat,
Ezüst nyomot hagyott már akkor is,
Komoly nyomot parányi rózsaujja.
S mos oly más az útja . . .
Vezetném és Ő vezet engemet.
Csak azt tudom, a Te utadon jár,
Magasságos,
De ki tudja a Te ösvényedet?
Te vagy az atyja, - én senki vagyok,
Az Evangéliumban hallgatok,
S hallgat rólam az Evangélium.

Forrás: www.keresztenydalok.hu